

GYÖNGY- füzér

Meglepetéskötet rajongóknak
és leendő rajongóknak

finep
selection

A kötet írói:

Rácz-Stefán Tibor, Róbert Katalin, Eszes Rita, Bessenyei Gábor,
Spirit Bliss, Istók Anna, Gulyás Péter, Bálint Erika,
Okváth Anna, Chiara, Hercz Júlia, Greff Magdi, V. K. Bellone

A kötet írói

Rácz-Stefán Tibor,
Róbert Katalin,
Eszes Rita,
Bessenyei Gábor,
Spirit Bliss,
Istók Anna,
Gulyás Péter,
Bálint Erika,
Okváth Anna,
Chiara,
Hercz Júlia,
Greff Magdi,
V. K. Bellone

GYÖNGY- *füzér*

Meglepetéskötet rajongóknak
és leendő rajongóknak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

CHIARA

A bűn kezdete

– A *Pillangólány* világához írt novella –

*Én félek, nem tudom mi lesz,
ha álmom újra fölvet?
Kivánlak, mégis kapkodón
hányom föléd a földet.
A számban érzem mocskait
egy leskelő pokolnak:
mit rejt előlem, istenem,
mit őriz még a holnap?*

PILINSZKY JÁNOS:
Miféle földalatti harc (részlet)

TAGADÁS

APILLANAT, AMIKOR MEGLÁTOM, kitöröl belőlem minden értelmese gondolatot.

Csak ő létezik, szétfoszlik az idő, a valóság, nincs más, csak a szépsége, a tengernyi magány a szemében, valami lehetetlen vonzás, amittől nem tudom elfordítani a fejem, a bennem felkavarodó érzések, érthetetlen, zavaros érzések, aztán a vágy, ami végigvág a testemen.

Aztán az ösztönös, riadt tagadás.

Emlékeztetnem kell magam, hogy egy osztályteremben állok, emlékeztetnem kell magam, hogy ő egy diák.

Egy diák, nem bámulhatom.

Az osztályfőnökük szólt róla, bár nem hittem volna, hogy felismerem majd. Úgy gondoltam, olyan lesz, mint bármelyik másik tanuló, de nem, kirí közülük. Az első padban ül, és bár nem ismerem,

olyan biztosan tudom, hogy csak ő lehet Virág, mint amilyen biztos, hogy a pokol ébredezik bennem.

Vigyázok az arcvonásaimra, közönyös maradok, pedig valóságos háború dúl bennem.

Elfordulok tőle, a tekintetem végighordozom az osztályon. Nem szólalok meg, nem próbálom fegyelmezni őket. Pár másodperc alatt elül a zsvaj, a kíváncsiság az új tanár iránt felülkerekedik rajtuk.

– Herczeg Gábor vagyok, az osztályfőnököktől már nyilván értesültek róla, hogy Maros tanárnő helyett idén én tanítom maguknak a magyart, és érettségizni is nálam fognak.

Kutatón néznek, igyekeznek felmérni, milyen tanár is vagyok, mennyire kell majd keményen tanulni nálam, hogy jó eredményeket érjenek el. Az ő tekintetét is érzem magamon.

– Mielőtt rátérnénk az idei év menetére és a tananyagra, szeretném, ha bemutatkoznának és mondanának magukról pár szót.

Leülök a tanári asztalhoz, és kinyitom a naplót. Nem pissenek, ami jó jel, talán máris sikerült valamennyi tekintélyt kivívnom. Felolvasom az első nevet, majd a jelentkező felé fordulok.

Nem nézek Virágra, gondosan kerülöm, hogy akár véletlenül is felé rebbenjen a tekintetem, de a szívem mind szaporábban dobog, ahogy lapozok a naplóban, egyre közelebb érve a nevéhez.

Próbálok a többi diákra koncentrálni, igyekszem figyelni, ahogy bemutatkoznak, de a látóterem peremén ott egyensúlyozik ő, mozdulatlanul is csábítón. Mintha ő maga lenne a bűn, az én bűnöm, amit nem követtem el, de amit máris elkövetni vágyom.

Már a gondolat is bűnös – elszörnyedek magamtól.

Nem értem, ami történik.

Emlékek peregnek bennem. Lányok, nők, életem töredékei, arcok egymás után, némán keresek valakit, aki ugyanazt váltotta volna

ki belőlem, mint ő, de nem találok senkit. Amit most érzek, valami sötétebb és eredendőbb. Valami, amit nem érezhetnék. Ami tiltott.

Lapozok tovább a naplóban, és igen, végre a nevét látom. Nem kellene örülnöm, mégis örülök, mert így szabad ránézniem.

– Zalai Virág – olvasom fel, és érzem a bűn ízét a számban, a nevének hangjait. Belém égnek, megjelölnek. Mintha a szám mostantól csak őt akarná kimondani. Újra és újra és megint, míg meg nem semmisítem és ki nem törölöm magamból. Vagy míg az enyém nem lesz.

Nem fordulok felé, nem árulom el, hogy már tudom, ki ő.

Olyan sokat tudok róla, de már nyilvánvaló, hogy mégis fájón keveset. Csak száraz tények, nem több – meghaltak a szülei, kezelték a pszichiátrián, a nővére szerint még mindig depresszióra hajlamos, egyedül él, jó tanuló, de az órákon nem aktív, soha nem jelentkezik, csak akkor beszél, ha felszólítják.

Többet akarok tudni.

Mindent.

– Itt vagyok – hallom, és most már szabad, szabad nézniem őt, csak érezniem nem szabad, amit érzek.

Visszafogott érdeklődéssel pillantok rá, de belül eleven sötétség falja a józanságom. A pokol sem lenne elég mély számomra, de még ez sem érdekel, amikor végre a szemébe nézhetek.

– Nincs tervben, hogy magyarból emeltezzek, de szeretek olvasni – mondja bemutatkozás gyanánt. A többiekkel ellentétben nem beszél bővebben a továbbtanulási terveiről. Várom, hogy mondjon még valamit, bármit, csak hallhassam még a hangját, édes, fátyolos hang, de csak tétován megvonja a vállát.

Biccentek, nem faggatom. Kín elfordulni tőle, még nem néztem eleget. Továbblapozok a naplóban, gépiesen kimondom a következő nevet, de a gondolataimat Virág birtokolja.

Birtokol engem, akkor is, ha gyűlölöm magam ezért.

Nem a szépsége ejt rabul, bár eszemben sincs tagadni, hogy gyönyörű. Ártatlanul, tisztán szép. A bőre olyan fehér, mint a hangtalan, szelíd hősztálás, a vonásai könnyűek, lágyak, a szeme kék, akár az égbolt. A korát tekintve szinte még gyerek, de akit látok, egy vonzó nő, nincs benne semmi gyermeki.

Mégis a magánya az, ami a szívemig hatol. A tekintetéből kicsorduló szomorúság. A mély fájdalom a szeme mélyén. Mindaz, ami ki-mondatlanul benne lapul, a titkok. Ő maga, pedig nem is ismerem.

Nem tudom, mi bennem a késztetés, hogy átöleljem, és ha kell, a testemmel védjem meg bármitől, ami szenvedést okoz neki.

Bár adná az ég, hogy csak ennyit érezzek...

De a vágy mélyebbre hatol, a vágy beeszi magát az ereimbe, a vérem lüktet, és arra gondolok, milyen ízű lehet rózsaszín ajka, milyen lehet végigcsókolni karcsú nyakát, hogyan remegne a teste, és miként mélyülne el a kék a szemében, ha a szenvedély elragadná.

Sorra dől össze bennem minden, amit magamról hittem.

Meginog a világom.

Istenem, hogy nézzek ezek után tükörbe? Hogy ne lássam magam annak, ami vagyok: egy kibaszott szörnyetegnek?

Nem nézek rá többet.

Nem merek.

Mikor végre kilépek az osztályteremből, és a tanári felé indulok, egyre csak azt szajkózom magamban, hogy nem érezhettem azt, amit érezni véltem.

A tanáriban ülök, előttem jegyzetek. Úgy teszek, mintha belemerülnék az olvasásba, de valójában fel sem fogom a betűket.

A következő órám Virág osztályával lesz. Még reménykedem, hogy tévedtem. Hogy a vágy, amit éreztem, csak apró, pillanatnyi elmebaj volt. Sosem vonzódtam még egyetlen diákomhoz sem, neki ráadásul szigorúan véve az apja lehetnék. A pokolba is, nem kívánhatom őt!

Nem vagyok szent, sok nő akadt az életemben, pedig magamnak való típus vagyok. Igazából már kamaszként is jobb szerettem a könyvek társaságát, mint az emberekét. Sőt, kisdobosként meg úttörőként is bosszantott a kötelező közösségi programok sokasága, az pedig még jobban, ha azt éreztették velem, hogy félelmes vagyok csupán azért, mert jobb szeretek egyedül lenni. Mintha rossz vagy legalábbis hibás lennék attól, hogy nem kedvelem a társaságot.

Sokáig úgy hittem, talán így is van, igyekeztem megfelelni, ma már azonban nem érdekel. Csendes lázadás.

Manapság már a nők is mindig csak vendégek az életemben. Nyílt lapokkal játszom, sosem ígérek olyat, amit nem áll szándékomban betartani.

Azt hittem, ha szent nem is, de legalább tisztességes vagyok, most mégis egy olyan nőre vágyom, aki a lányom lehetne. Egy lányra, aki máris túl sok rosszat kapott az élettől, egy lányra, akit én csak tönkretenni tudnék.

A csengő hangja belém tép.

Belül csupa félelem vagyok, ahogy az osztályterem felé tartok.

Add, hogy ne vágyjak rá, kérek...

Nyirkos kézzel nyomom le a kilincset. Elég belépnem, az osztály máris elcsendesedik. Nem nézek fel, nem nézek rá. Leteszem az asztalra a naplót, a könyveket, köszöntöm őket. A feladott háziról kérdezek, és ahogy kezek lendülnek a magasba, már megengedem magamnak, hogy futólag felé rebbenjen a tekintetem.

Ő nem jelentkezik, mozdulatlanul ül.

Szívet tépően gyönyörű.

Szívet tépő a magány a szemében. A szeme... Ártatlan-kék, és úgy néz rám, mintha várna, mintha remélne, és a szívem hevesebben dobog, pedig hát lehetetlen, hogy azt akarná, amit én. Harmincnyolc éves vagyok, kétlem, hogy a férfit látná bennem, számára csak egy tanár lehetek – semmi mást nem szabad feltételeznem. Vagy épp remélnem.

Szeretném tudni, mitől szomorú. Szeretném tudni a titkait. Szeretném ismerni őt – talán úgy ismerni, ahogy soha senkit nem ismertem még.

A pokol lángjai egyre mélyebbre nyújtóznak bennem, és nem tudom, hogyan oltsam ki a lobogó tüzeket. Hogyan ne akarjam Virágot?

Mert mindenesetül akarom.

Muszáj tennem valamit, hogy kiverjem őt a fejemből. Nem akarhatom őt, nem taníthatom, nem érettségizhet nálam, ez így... képtelenség, nem lehet.

DÜH

Lendületes karcsapásokkal szelem a vizet. Az izmaim feszülnek, több hosszt úsztam már, mint szoktam, mégsem akarom abbahagyni. Kell a sajgó fájdalom, nem hagy másra koncentrálni a mozdulatokon kívül. A víz hűvös érintése jólesik a bőrömnek, leheletnyit csillapítja a bennem lángoló vágyat.

Sosem jövök le este úszni, reggel jobban esik, most azonban kellett valami, ami segít megfeledkezni Virágról. A hétvégére szorgalmi házi dolgozatot adtam fel – szabadon választott vers elemzése –,

hétfőn Virág már hozta is az övét, én pedig még a tanáriban, két óra között elolvastam. Talán ezerszer is olvastam azóta.

Pilinszky *Kísértés* című versét választotta, amit elsőre nem is értettem, mert a diákok érthető módon általában hosszabb verset választanak, hogy biztosan legyen mit írni róla. De Virág arról a kétsoros versről is tökéletes, érett, izgalmas dolgozatot írt.

És mögötte felsejlett ő – helyenként mintha már nem is a versről, hanem saját magáról írt volna, bár nem vagyok benne biztos, hogy ezt egyáltalán észrevette-e.

Én észrevettem.

Újabb hosszt kezdek. Nem akarok gondolni rá. De a szavai a részemmé váltak, itt vannak bennem, kiűzhetetlenül. Nem hagynak nyugodni.

„Csak zuhanni, mintha semmi nem létezne. Kísértés azért, mert ebben a világban, az életben nincs szabadság, kísértés valami olyat keresni, ahol viszont van.”

Akarom mindazt, ami feldereng a szavak mögül. Érteni, honnan jönnek a gondolatai, miből és miért születnek. Mert lennie kell valaminek, érzem, tudom. Elég ideje tanítok már ahhoz, hogy feltűnjön, ha valakinek egy dolgozat nem csupán házi feladat, hanem valamiképp önmaga feltárása. Virág ott van azokban a szavakban. És én még többet akarok.

Akarom azokat a gondolatokat, amelyeket nem mer kimondani, leírni, amelyeket talán szégyell, de amelyek mégis ott lapulnak a sorok között.

Kapkodom a levegőt, ahogy megállok a medence egyik végén.

El akarom őt felejtetni. Azt akarom, hogy csak egy diák legyen a sok közül.

A feszültség végtelen bennem.

Úsznom kell még. Úszni addig, míg már gondolkodni se marad erőm.

A medence vize Virág szemét idézi.

Gyűlölöm. Magamat, őt, pedig ő aztán semmiről nem tehet, így a gyűlölet szégyenbe csap át. Szégyellem magam, ahányszor csak rá-gondolok. Hogy lehet ezt elviselni?

Újra nekiindulok. Egyik hossz a másik után. Már mindenem fáj, de nem állok meg. Ma éjjel úgy akarok ágyba kerülni, hogy a fáradtság kilúgozza belőlem az álmokat, hogy csak sötétség legyen, édes és áhított tudatlanság.

Fogalmam sincs, meddig úszom még, de végül feladom. Ahogy kimászom a medencéből, még mindig Virágra gondolok. Még mindig őt látom magam előtt.

A padokhoz lépek, bebújok a papucsomba, és felkapom a törülközőm. Egy nő lép mellém, futólag rám mosolyog. Sokszor láttuk már egymást, de túlzás lenne azt állítani, hogy ismerősök vagyunk, bár ha más nem is, mindig biccentünk egymásnak. Csinos, harminc körüli nő, bájos arccal, szelíd-barna őzikeszemmel. Hozzá kellene vonzódnom, nem egy tizenkilenc éves kislányhoz.

Leveszi az úszószemüvegét, de ahogy az úszósapkához nyúl, kicsúszik a kezéből, és kettőnk közt ér földet. Felveszem és visszaadom neki.

– Köszönöm – pillant rám angyali mosollyal. Végre valami, ami nem idézi fel bennem Virágot. Őt még sosem láttam mosolyogni.

– Nem tesz semmit.

Beharapja az ajkát, végignéz rajtam. Nem rejtegeti, hogy kíván, a tekintete, ahogy újra az enyémre talál, tisztán elárulja, mire gondol. Azt hiszem, akarja, hogy tudjam.

Megköszörülöm a torkom, szeretnék megszólalni, de a hangok elakadnak valahol félúton. Szép ez a nő, kedvesnek látszik. De csak kihasználnám – komolyan ezzel akarom tetézni a bennem tomboló zűrzavart?

– Sajnálom – rázom meg a fejem, és már lépnék el, amikor a karomra téve a kezét megállít.

– Felejteni akar, igaz? – kérdi, ahogy visszanézek rá. A szemében a megértés és együttérzés olyan, mint a hajnali ködön átszüremlő napfény. Olyan, mintha pontosan értene. Mintha ő is ugyanígy érezne.

Felvonom a szemöldököm.

– Maga is?

Elhúzott szájjal bólint. Szomorú, beletörődő mozdulat, de a szemében küzdeni akarást és reményt látok. Hogy bármi történt is vele, túl fog rajta jutni. Én is ezt akarom érezni – nem hagyhatom, hogy Virág mindig jelen legyen bennem, nem engedhetem, hogy ne hagyjon élni. Talán ez a nő segíthet elűzni őt...

– Találkozzunk odakint? – Kijelentésnek szánám, de kérdésbe fullad. Hogy az én bizonytalanságom okán, vagy mert neki akarok esélyt adni, hogy meggondolja magát, nem tudom.

Megint bólint.

Néha ilyen egyszerű.

Egymás bőrébe égettük a szenvedélyt, kétségbeesett, felejteni vágyó szenvedélyt, és a nyoma emlékeztet minket mindarra, amit felejteni akarunk.

Karina az ajtófélfának támaszkodva, lazán megkötött köntösben, halvány, de elégedett mosollyal figyeli, ahogy belebújok a cipőmbé.

Voltak pillanatok, töredéknyi, de megváltó pillanatok, amikor nem jutott eszembe Virág. Amikor az érintések tiszták voltak, amikor Karinát érintettem és csókoltam. Amikor nem képzeltem azt, hogy más van a helyében.

Csak pillanatok voltak.

A szégyen behálózza a testem, láthatatlan béklyók a szívemen.

– Várj egy pillanatot – kéri Karina, amikor megállok előtte, hogy elköszönjek.

Visszasiet a nappaliba, majd pár pillanat múlva egy papírcetlivel tér vissza.

– Ha máskor is felejteni akarnál – nyújtja felém.

Nem tétovázom, elteszem, de mintha égetne ott, a zsebem mélyén. Csókkal búcsúzom tőle, hogy véletlenül se érezze, már megbántam, hogy lefeküdtem vele.

Nem megyek rögtön haza. Céltalanul rovom az utcákat, reménytelenséget dobol a szívem, dühöt a lépteim. Az éjszaka a bőröm alá szivárog, a sötétsége morajlik bennem, és én elszántan igyekszem magam mögött hagyni mindazt, amit érzek. De önmagunk elől soincs hová menekülni.

Árulónak érzem magam. Mintha megcsaltam volna Virágot, és megcsaltam volna magamat, és nem is tudom, hogy ezért az érzésért rá vagy magamra haragszom-e jobban.

ALKUDOZÁS

– Mondd, Gábor, hol jársz?

Zavartan felkapom a fejem a sakktábláról, és a sógoromra meredek.

Mégis hány perc telhetett el, mióta lépett? Hány perce bámulom már a bábukat anélkül, hogy egyáltalán felfognám, mit látok?

– Ne haragudj – morgom, és gyors felmérés után leütöm az egyik bástyáját a királynőmmel.

Ádám összevont szemöldökkel pillant a táblára, majd hátradől, és komoran rám mered.

– Akarsz te egyáltalán játszani?

– Miért?

Fürkészőn méreget. Én hívtam fel, hogy átugranék egy partira, pedig hétköznap esténként gyakorlatilag sosem mozdulok ki. De otthon nem tudtam szabadulni Virágtól, kellett valami, ami eltereli a figyelmem.

– Mert most veszítetted el a játékot.

Újra a táblára nézek, és ekkor már látom, hogy szabad utat engedtem a királyomhoz.

– Most komolyan: minden rendben van veled?

Nem, kurvára semmi sincs rendben.

Alig egy hónap telt el a tanévből, és kimerültebb vagyok, mint máskor közvetlenül a nyári szünet előtt.

Alig alszom, mert Virág már nemcsak ébren, hanem az álmaimban is kísért.

Lassan ölő méreg a testemben a vágy.

Minden órán küzdök az ellen, hogy egyfolytában őt nézzem. Minden órán, amikor mégis rápillantok, próbálom magammal elhitetni, hogy nem is vágyom rá. Hogy nem akarom lefejtetni róla a hallgatását, hogy nem akarok belesni a lelkébe.

Minden óra előtt megfogadom, hogy ezúttal elég erős leszek ahhoz, hogy ne győzzön le az iránta érzett vágy.

De sosem vagyok elég erős.

Virág...

Olyan élénk, szinte már csodálkozó tekintettel figyel minden órán. Nem tudom, más órákon is ilyen-e, de én úgy érzem, csüng a szavaimon, és ezzel az örületbe kerget. Nem elég, hogy csak a beadandókban és a dolgozatokban olvashatom a szavait, hogy csak ennyi jut belőle.

– Igen, minden rendben – felelem halkán, és azt hiszem, soha nem hazudtam még ekkorát.

Ádám megrázza a fejét, és a tábla felé hajol.

– Sakk-matt.

Bár a valóság is ilyen egyszerű lenne...

Megakad bennem a gondolat.

Miért ne lehetne egyszerű?

Ha Ildikó nem betegszik meg, nem kapom meg Virág osztályát, és akkor sosem ismerem meg őt. Ha leadnám az osztályt...

Majdnem tizenöt éve tanítok már ebben az iskolában, sose kértem semmit, elvállaltam az összes versenyre felkészítést, amire másnak nem jutott ideje, az összes iskolai műsort, amit senki nem akart – most az egyszer talán mondhatnám azt, hogy sok így. Az emelt csoportot vinném tovább, csak Virág osztályát vegyék el tőlem...

Egyértelmű, hogy nem tudok mit kezdeni ezzel az átkozott vonzalommal, ha legalább nem kellene őt látnom, talán magától kihunyna bennem ez a folyton emésztő, lobogó tűz. Talán kiverhetném őt a fejemből, elfelejteném...

Miért, hogy ettől apró, éles szúrás hasít a szívembe?

Nem számít, ha nem akarom örökre gyűlölni magam azért, amit érzek, ha nem akarom folyton bűnösnek érezni magam, meg kell próbálnom.

– Gábor, ráérnél pár percre? – szólít meg Margó a tanári ajtajából.

– Természetesen – állok fel az asztalomtól, és el se hiszem, hogy nem nekem kell keresni az alkalmat, hogy beszélhessek vele. Előbb vele, mint osztályfőnökkel, aztán ha beleegyezik, hogy átvegye valaki tőlem az osztályát, az igazgatóval. Sikerülni fog, muszáj sikerülnie.

Minden lépés, ami felé visz, könnyebb, mint az előző.

Ez a helyes döntés, ezt kell tennem. Amit érzek, annyira helytelen, hogy még ha fáj is, hogy ezentúl legfeljebb csak futólag, véletlenül láthatom Virágot, nincs más választásom.

Kilépek a tanárit a folyosóktól elválasztó fogadótérbe, de a torkomon akadnak a szavak, amikor megpillantom a fiatal nőt, aki Margó mellett áll. Elenyésző a hasonlóság közte és Virág között, de Virág már annyira belém véste magát, hogy rögtön felfedezem a vonásaikban a rokonságot.

– Gábor, ő itt Virág nővére, Zalai Alexandra.

Kábán fogok vele kezdet. Mit akarhat tőlem? Miért mosolyog ennyire kedvesen?

Margó vezényletével leülünk a kanapékra, majd Alexandra felém fordul.

– Ne haragudjon, hogy ilyen hirtelen magára törtem, nem tartom fel sokáig.

– Ugyan, nem tart fel – hárítom el udvariasan a mentegetőzést.

– Virág mesélt magáról, és én csak... csak szeretnék köszönetet mondani.

Összevonom a szemöldököm. Mégis mit mesélhetett rólam Virág? És miért dobog már a gondolatra is gyorsabban a szívem, hogy

egyáltalán mesélt rólam? Miért akarom, hogy legalább egy picit számítsak neki?

– Tudja – folytatja Alexandra, látva az értetlenségem –, a szüleink halála óta Virág nagyon zárkózott. Igyekszik továbblépni, de... még mindig nem könnyű neki. Amikor magáról beszélt, láttam rajta a csodálatot, a lelkesedést. Nem tudom, mivel érte ezt el, de... évek óta nem láttam ennyire őszintének, évek óta... most először láttam rajta valami többet, mint fáradtságot és fásultságot. Én... én csak köszönöm. – Alexandra szeme könnybe lábad.

Ösztönösen fogom meg a kezét.

– Nincs mit köszönnie. Ha ez tényleg az én érdemem, őszintén örülök neki.

Várom a büntudat szűrésát, várom, hogy hazugnak és álszentnek érezzem magam, de csak örömet érzek. Virágra gondolok, és ezúttal nem az ártatlanságában olyanynira csábító, gyönyörű nőt látom magam előtt, hanem azt a riadt, félénk gyereket, aki valójában lehet.

Mintha megszabadulnék.

Hitetlenkedve keresem még a korábbi érzéseim morzsáit, de semmit sem találok.

Elmúlt. Vége.

Alexandra elmosolyodik, és ezúttal az én számra is könnyen jön a mosoly.

Nem tudhatja, hogy ma megmentett. Megmentett saját magamtól.

Margó meghatott büszkeséggel pillant rám – ezek után már nem kérhetem, hogy hadd adjam le az osztályát. De már nincs is rá szükség.

DEPRESSZIÓ

Azzal a szilárd meggyőződéssel lépek be az osztályterembe, hogy ha megpillantom, nem érzek majd semmit.

A tekintetem rögtön rátalál, és ezúttal nem is küzdök ellene. Látanom kell.

Lehajtott fejjel ül, olvas.

Szép, persze hogy szép, lehetetlen lenne nem annak látni, de valami megváltozott bennem. Már csak egy lány, egy csendes, visszahúzódo tanítványom, nem több.

Felszabadultan állok meg a tanári asztal előtt. A mocskos gondolatok és képek mint kövek gördülnek le rólam, és feledésbe merülnek mögöttem.

Szabad vagyok – magamtól, tőle.

Létszámellenőrzés, hiányzók, felelőt szólítok. Hátral állok a teremben, a tarkóját nézem, aztán már nem nézem, bár még csodálkozom, hogy tényleg eltűnt belőlem a vágy.

Villámkérdések az eddigi anyagból, osztályozás, vissza a terem elejére. Elkezdjük az órát, és akkor...

...összefut a pillantásunk.

Megint megtörténik.

Az ígésző kék. A bánat.

Megint csak egy pillanat, ugyanúgy, mint először.

Elkapom a tekintetem, magyarázok tovább, kérdezek, kezek a magasban, felszólítok, választ kapok, magyarázok tovább, de bennem tagadás dörömböl, és düh tajtékzik, és aztán újra rápillantok, hátha mégsem, mert nem akarom megint, újra, nem akarok érezni inkább semmit...

Engem figyel. Engem figyel, és bármit is mondott Alexandra, bármit is hittem, hiába az ártatlansága, a védtelensége, hiába a tizenkilenc éve, nem látom őt gyereknek.

Több van benne, sokkal több, a szeme kékje mögött, olyan mélyen elrejtve, hogy ő se tudja talán, de engem mégis vonz, zsigerileg, bűnösen, olyan végtelen erővel, mintha el lennék átkozva.

Megtartom az órát, mintha semmi sem történt volna, mintha nem semmisülnék meg valahol mélyen, belül, mintha nem is vágynék Virágra.

Aztán kimenekülök a teremből, le a tanáriba, és úgy rogyok le az asztalomhoz, mintha képtelen lennék többé felállni. Talán valóban képtelen leszek.

A szégyen mar, a tehetetlenségem megbénít, és valami nehéz fájdalom fúródik a bordáim közé, és növekszik, egyre csak növekszik bennem.

Végtelen holnapok keserű íze a számban.

Az idő Virág nélkül – örökké nélküle.

BELETÖRÖDÉS

Még a folyosó hűvös, visszafojtott pusmogástól zavaros csendje ölel át, de a vágyak bennem már türelmetlenül zajonganak. Mint egy örökre elveszett függő, úgy várom, hogy láthassam őt.

Különös nyugalom telepszik rám, ahogy lenyomom a kilincset, és belépek az osztályterembe. A csillagok végtelen nyugalma, bele-törődő, higgadt nyugalom, amivel az elkerülhetetlen zuhanást várják.

*„Hóhérok az eleven vágyak,
Átok a legszebb jelen is”¹*

– ver bennem visszhangot, miközben a szemébe nézek.

És ebben a pillanatban, ahogy nekem adja a tekintetét, ebben a töredékmásodpercben, elfogadom az elfogadhatatlant.

Minden úgy zajlik, ahogyan szokott, olyan vagyok, mint máskor, de valójában átsodródok a perceken. Aztán a csengő hangja szét-szaggatja az órát – házi feladat, és ne felejtsek el, hogy jövő héten témazáró –, és már kint vagyok az osztályteremből, zsvaj a folyosón, dobogó léptek, és távolodom tőle, holott közelebb már nem is lehetnék.

Legutóbb – szabadon választott témára érvelés – az idő időtlenségéről írt. Hogy az idő mindig ugyanaz, pontosan meghatározva, beszabva, de az emberek számára az idő sohasem egyforma. Mindig úgy ír, mintha mindent tudna már a világról, amit tudni érdemes, és néha azon gondolkodom, talán valóban így van.

A szavai zuhannak bennem, és az idő kettétörik.

*„Megtesszük, amit nem teszünk meg,
és nem tesszük meg, amit megteszünk.”²*

A pillanat, amikor verssorokká válik az élet.

Már nincsenek láncok, amelyek megbéklyózhatnának, nincsenek gátak, amelyek visszatarthatnának. A gondolataim és a vágyaim elburjánzanak bennem, és túlnőnek rajtam.

¹ Ady Endre: *Meg akarlak tartani*

² Pilinszky János: *Hommage à Isaac Newton*

Párhuzamosan létezem. A jelen és a képzelet között vagyok, fátyolos a valóság.

Van egy másik életem. Egy élet, ami sosem fog megtörténni, ami bűnös és lehetetlen.

Alattam fekszik. A levegő tele szenvedéllyel, a bőrünk izzik egymáson. Verejték csillog hófehér bőrén, és úgy néz rám, hogy attól remegek belül, és mindent meg akarok neki adni, amire azt sem tudja, hogy vágyik.

Az íze a számon, a mámor vörös az ajkán, a hangja türelmetlen nyöszörgés. Az arca kipirult, ébenfekete haja szétterül a feje körül. Feltárva a teste, törékeny ívek, lágy, puha hajlatok.

A kék a szemében a valóra vált álmok kékje, és én zuhanok benne, ahogy nézem, szabadesés a lénye legmélyére.

Végeérhetetlen csókok. A vágya rajtam. A vágyam benne. Vad, dühöngő vihar vagyunk. Megszakad az égbolt, és mintha bennünk is szétszakadna minden, ami kettébont, mintha darabjainkra esnénk, de nem külön állnánk össze, mert már nem is tudjuk, melyik darabka kihez tartozott eredetileg.

Meztelen hallgatás, majd szavak, végtelen sok szó, és nincs gondolat, amelyet szégyellni kellene, nincs egyetlen titok sem, nem feszül közénk a nem-lehet. Egyfolytában nézem, pislogni is elfelejtek talán, nehogy elmulasszak akár csak egy pillanatot is belőle.

Aztán újra érintések, kapkodós, ziháló érintések, mindenütt felfedezem, bebarangolom a testét az ujjaimmal, a számmal, térképet rajzolok rá sóvárgásból, és mikor ő érint meg, örökre az övé leszek.

És aztán csend, bennünk, körülöttünk, és ő talán elalszik, de én csak nézem, míg a hajnal új napot nem ír az égre.

A tanáriban térek magamhoz. Az idő, míg leértem az osztályteremből, kiesett belőlem. És még csak nem is bánom, már nem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Virág persze sosem fogja megismerni a vágyaimat. Sosem fogja megtudni, mennyire kívánom. Sosem fogom őt megismerni – és ez így van rendjén, bár nem tudom, mindez felment-e engem.

Vajon bűn már a gondolat is, vagy hihetem még, hogy maradt bennem tisztesség? De szabhatunk-e határt annak, amit érzünk? Elítélhetünk-e valamiért, amit nem követtünk el?

Végül is mikor kezdődik a bűn?

A szereplőkről a *Pillangólány*
című regényben olvashatsz tovább.

Itt rendeld meg:

<https://konyvmolykepzo.hu/products-page/konyv/chiara-pillangolany-8391>

